

கிழக்கு மரபுவழி கிறிஸ்தவத்திற்கும் புதிய ஏற்பாட்டு கிறிஸ்தவத்திற்கும் இடையிலான முரண்பாடுகள்

அறிமுகம்

வெளிப்படுத்தல் புத்தகம், 2-3 அதிகாரங்களில், ஆசியா மைனரில் உள்ள ஏழு சபைகளுக்கு இயேசு கிறிஸ்து எழுதிய கடிதங்கள் உள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றும் வரலாற்று முகவரிகளாகவும், காலப்போக்கில் பரந்த சபை நிலைமைகளுக்கான குறியீட்டு வகைகளாகவும் செயல்படுகின்றன. இவற்றுள், பெர்கமுவில் உள்ள சபை (வெளிப்படுத்தல் 2:12-17), இறுதிக்காலக் கட்டமைப்புகளில், துன்புறுத்தல்களுக்கு மத்தியில் விசுவாசத்தால் வகைப்படுத்தப்பட்ட, ஆனால் உலகியல் கூட்டணிகளால் சமரசம் செய்யப்பட்ட கிறிஸ்தவத்தின் ஒரு கட்டத்தைக் குறிப்பதாக அடிக்கடி விளக்கப்படுகிறது. குறிப்பாக, பாலாம் (விக்கிரக வழிபாடு மற்றும் ஒழுக்கக்கேட்டிற்கு வழிவகுக்கும்) மற்றும் நிக்கோலாயித்தர்களின் (சாதாரண மக்கள் மீது மதகுருமார்களின் படிநிலை) கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றியது. வரலாற்று ரீதியாக, பெர்கமு பேரரசு வழிபாட்டின் மையமாக இருந்தது. சத்தனின் சிம்மாசனம்; என்பது ஜீயஸ் பலிபீடம் அல்லது ரோமானியப் பேரரசர் வழிபாட்டைக் குறிக்கலாம், இது அரச அதிகாரப் பிணைப்புகளைக் குறிக்கிறது. நவீன கோட்பாடுகளைப் பயன்படுத்தி செய்யப்பட்ட முந்தைய பகுப்பாய்விலிருந்து மறுமதிப்பீடு செய்யப்பட்ட கிழக்கு மரபுவழித் திருச்சபைக்கு இதைப் பொருத்திப் பார்க்கும்போது, பண்டைய விசுவாசத்தைப் பாராட்டத்தக்க வகையில் பாதுகாப்பதற்கும், புதிய ஏற்பாட்டின் தூய்மையிலிருந்து விலகியதாகக் கூறப்படும் செயல்களுக்கும் இடையே உள்ள முரண்பாடுகளை இது எடுத்துக்காட்டுகிறது. இந்த விலகல்களில், அரச அதிகாரத்துடன் ஒருங்கிணைதல் (பைசாந்திய சீசரோபாப்பிசம்), படிநிலை அமைப்புகள், மற்றும் பிலேயாமின் போதனைகளைப் போன்ற தார்மிக சமரசங்களாகக் கருதப்படும் கருத்தடை, விவாகரத்து போன்ற நவீன காலச் சலுகைகளும் அடங்கும். இந்தக் கடிதம், கிறிஸ்துவின் நாமத்தை உறுதியாகப் பற்றிக்கொள்ளப் பாராட்டுவதோடு, தவறான போதனைகளைச் சகித்துக்கொள்வதைக் கண்டித்து, மனந்திரும்பும்படி அழைப்பு விடுத்தது, ஜெயங்கொள்பவர்களுக்கு மறைவான மன்னாவை வாக்களிக்கிறது. இந்த வகைப்பாடு, கோட்பாட்டு ரீதியான விழிப்புணர்வு என்ற கருப்பொருளை அடிக் கோட்டிக் காட்டுகிறது; இது, பேரரசு மற்றும் விவிலியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட கூறுகளுடன் மரபுவழித் திருச்சபைக்கு இருந்த வரலாற்றுத் தொடர்புகள் குறித்த விமர்சனங்களுடன் ஒத்துப்போகிறது.

ஆர்த்தடாக்ஸ் கிறிஸ்தவம்; என்ற சொல், தொடக்ககால கிறிஸ்தவ சமூகங்களில் தனது வேர்களைக் கண்டறிந்து, மரபு, வழிபாட்டு முறை மற்றும் கோட்பாடு ஆகியவற்றின் மூலம் அப்போஸ்தலர்களுடன் தடையற்ற தொடர்ச்சியைக் கோரும் கிழக்கு ஆர்த்தடாக்ஸ் திருச்சபையைக் குறிக்கிறது. இந்தச் சூழலில் அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படும் புதிய ஏற்பாட்டு கிறிஸ்தவம்; என்பது, முறைப்படுத்தப்பட்ட திருச்சடங்குகள் அல்லது வணக்க முறைகள் போன்ற பிற்கால வளர்ச்சிகள் இல்லாமல், பைபிளை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு கிறிஸ்தவ வடிவத்தைக் குறிக்கிறது. சில ஆர்த்தடாக்ஸ் நம்பிக்கைகளும் நடைமுறைகளும் அதிகாரம், இரட்சிப்பு, வழிபாடு மற்றும் மனித இயல்பு குறித்த புதிய ஏற்பாட்டின் போதனைகளுக்கு முரணாக இருப்பதாக விமர்சகர்கள் வாதிடுகின்றனர். இருப்பினும், ஆர்த்தடாக்ஸ் இறையியலாளர்களும் தற்காப்பாளர்களும், அப்போஸ்தல மரபு மற்றும் திருச்சபைத் தந்தையர்களின் (அத்தனாசியஸ், மகா பாசில் மற்றும் தமஸ்குவின் யோவான் போன்ற தொடக்ககால கிறிஸ்தவத் தலைவர்கள்) எழுத்துக்களின் கண்ணோட்டத்தில் விளக்கப்படும் தங்கள் கோட்பாடுகள் பைபிளுடன் முழுமையாக ஒத்துப்போகின்றன என்று வாதிடுகின்றனர்.

கீழே, விவிலியம் மற்றும் மரபுவழித் திருச்சபைத் தந்தையர்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட ஆதாரங்களைக் கொண்டு, கூறப்படும் முக்கிய முரண்பாடுகளை நாங்கள் கோட்டுக் காட்டுகிறோம். இவை பொதுவான விமர்சனங்கள் மற்றும் மரபுவழி மறுப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. திருச்சபைத் தந்தையர்கள் மரபுவழிக்கு அடித்தளமாக இருப்பதால், மரபுவழி நிலைப்பாடுகளை ஆதரிப்பதற்காக அவர்கள் அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டப்படுகிறார்கள், இருப்பினும் விளக்கங்கள் வேறுபடுகின்றன என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளவும். சமநிலையைக் கருத்தில் கொண்டு, முடிந்தவரை முதன்மை ஆதாரங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட சான்றுகளில் நாங்கள் கவனம் செலுத்தியுள்ளோம், மேலும் இரு தரப்புகளையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியுள்ளோம்.

1. மரபின் அதிகாரம் □□. வேதாகமம் மட்டுமே

- கூறப்படும் முரண்பாடு (விமர்சகரின் பார்வை): மரபுவழி கிறிஸ்தவம், □□□□□; பனித மரபை □□□□□; (சர்வமத சங்கங்கள், திருச்சபைத் தந்தையர்களின் எழுத்துக்கள், வழிபாட்டு முறைகள் மற்றும் திருவுருவங்கள் உட்பட) வேதாகமத்திற்கு சமமான அதிகாரத்திற்கு உயர்த்துகிறது. இது வேதாகமத்தின் மேன்மையை செல்லாததாக்கி, மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட கோட்பாடுகளுக்கு வழிவகுக்கிறது என்று விமர்சகர்கள் கூறுகின்றனர். இது, கூடுதல் பிழையற்ற ஆதாரங்களின் தேவையின்றி, வேதாகமமே போதுமானது மற்றும் கடவுளால் அருளப்பட்டது என்று புதிய ஏற்பாடு சித்தரிப்பதற்கு முரணாக உள்ளது. உதாரணமாக, 2 தீமோத்தேயு 3:16-17 கூறுகிறது: □□□□□; தேவக்கியங்கள் யாவும் கடவுளால் அருளப்பட்டவை; போதிப்பதற்கும், கடிந்து கொள்வதற்கும், திருத்துவதற்கும், நீதியில் பயிற்சி அளிப்பதற்கும் அவை பயனுள்ளவை. இதனால் தேவனுடைய ஊழியன் எல்லா நற்கிரியைகளுக்கும் முற்றிலும் தகுதிப்படுத்தப்படுவான். □□□□□; இது விவிலியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட பாரம்பரியத்தை தேவையற்றதாக்குகிறது என்று விமர்சகர்கள் வாதிடுகின்றனர்; இது, தேவனுடைய வார்த்தையை விட பாரம்பரியங்களுக்கு முன்னுரிமை அளித்ததற்காக பரிசேயர்களை இயேசு கண்டித்ததை எதிரொலிக்கிறது (மாற்கு 7:13: □□□□□; இவ்விதமாக நீங்கள் தலைமுறை தலைமுறையாகக் கைக்கொண்ட உங்கள் பாரம்பரியத்தினால் தேவனுடைய வார்த்தையைப் பாழாக்குகிறீர்கள் □□□□□;).
- மரபுவழி மறுப்புரை: மரபு என்பது திருமறையிலிருந்து தனித்ததோ அல்லது அதற்கு மேலானதோ அல்ல, மாறாக அது திருமறையை உள்ளடக்கியது. ஏனெனில், வாய்மொழி மற்றும் எழுத்துப்பூர்வமான அப்போஸ்தலிக்க போதனைகளைக் கடைப்பிடிக்குமாறு திருமறையே கட்டளையிடுகிறது. 2 தெசலோனிகேயர் 2:15 இவ்வாறு அறிவுறுத்துகிறது: □□□□□; நீங்கள் உங்களுக்கு வாய்மொழியாகவோ அல்லது கடிதத்தின் மூலமாகவோ வழங்கிய போதனைகளில் உறுதியாக நின்று, அவற்றைப் பற்றிக்கொள்ளுங்கள். □□□□□; மகா பாசில் (கி.பி. சுமார் 330-379) போன்ற திருச்சபைத் தந்தையர்கள், □#39; பரிசுத்த ஆவியைப் பற்றி □#39; (அதிகாரம் 27) என்ற நூலில், எழுதப்படாத மரபுகள் (எ.கா., சிலுவையின் அடையாளம்) திருமறைக்கு இணையான அப்போஸ்தலிக்க அதிகாரத்தைக் கொண்டிருப்பதாக உறுதிப்படுத்துகின்றனர். கோட்பாட்டுச் சிதைவைத் தடுப்பதற்காகவே அவை வழங்கப்பட்டன என்றும் அவர்கள் வாதிடுகின்றனர். திருச்சபையானது புதிய ஏற்பாட்டுத் தொகுப்பை மரபின் மூலமாகவே (எ.கா., கி.பி. 397-ல் கார்த்தேஜ் போன்ற சங்கங்கள் வழியாக) தொகுத்தது என்று மரபுவழி ஆதாரங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. எனவே, மரபை நிராகரிப்பது திருமறையின் சொந்த அதிகாரத்தையே பலவீனப்படுத்துகிறது. திருமறைக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுப்பது விளக்கக் குழப்பத்திற்கு வழிவகுக்கும் என்று அவர்கள் கருதுகின்றனர், ஏனெனில் திருச்சபையின் சூழல் இல்லாமல் திருமறை தானாகவே விளக்கம் அளிக்காது.

2. கிருபையுடன் கூடிய ஒத்துழைப்பின் மூலமான இரட்சிப்பு □□. விசுவாசம் மட்டுமே.

- கூறப்படும் முரண்பாடு (விமர்சகரின் பார்வை): மரபுவழித் திருச்சபையானது, இரட்சிப்பானது என்பது, திருவருட்சாதனங்கள் மற்றும் துறவறப் பயிற்சிகள் போன்ற செயல்கள்

உட்பட, கடவுளின் கிருபையுடன் மனிதன் ஒத்துழைக்கும் (ஒருங்கிணைந்த செயல்பாடு) ஒரு செயல்முறை என்றும், அது ஐயமற்றதென்றும்; (கடவுளைப் போல மாறுதல்) வழிவகுக்கிறது என்றும் போதிக்கிறது. இது, கிரியைகளைத் தவிர்த்து, விசுவாசத்தால் மட்டுமே இரட்சிப்பு உண்டு என்று புதிய ஏற்பாடு வலியுறுத்துவதற்கு முரணானது எனக் கூறப்படுகிறது. எபேசியர் 2:8-9 இவ்வாறு கூறுகிறது: ஐயமற்றதென்றும்; ஏனெனில், கிருபையினாலே விசுவாசத்தைக் கொண்டு நீங்கள் இரட்சிக்கப்பட்டீர்கள்; இது உங்களால் உண்டானதல்ல, தேவனுடைய ஈவு; ஒருவனும் பெருமையடையாதபடிக்கு, கிரியைகளினால் அல்ல. ஐயமற்றதென்றும்; விமர்சகர்கள் ரோமர் 3:28-ஐ (ஐயமற்றதென்றும்; நியாயப்பிரமணத்தின் கிரியைகள் இல்லாமல், விசுவாசத்தினாலே ஒருவன் நீதிமானாக்கப்படுகிறான். ஐயமற்றதென்றும்;) சுட்டிக்காட்டி, மரபுவழித் திருச்சபையானது நீதிமானாக்கப்படுதலையும் (உடனடியாக நீதிமானாக்கப்படுதல் எனும் பிரகடனம்) பரிசுத்தமாக்கப்படுதலையும் (தொடர்ச்சியான வளர்ச்சி) குழப்பிக்கொள்கிறது என்றும், அதன் மூலம் மனித முயற்சியைச் சேர்த்து ஆன்மாக்களை நரகத்திற்கு அனுப்பக்கூடும் என்றும் வாதிடுகின்றனர்.

□ மரபுவழி மறுப்புரை: இரட்சிப்பு கிருபையினால் உண்டாகிறது, ஆனால் விசுவாசம் செயலாற்றக்கூடியதாகவும் கூட்டுறவானதாகவும் இருக்கிறது, ஏனெனில் வேதாகமம் விசுவாசத்தையும் கிரியைகளையும் பிரிக்காமல் ஒருங்கிணைக்கிறது. யாக்கோபு 2:24 கூறுகிறது: ஐயமற்றதென்றும்; ஓரவன் விசுவாசத்தினாலே மாத்திரமல்ல, கிரியைகளினாலே நீதிமானாக்கப்படுகிறான் என்று காண்கிறீர்கள், ஐயமற்றதென்றும்; மேலும் 26-ஆம் வசனம் சேர்க்கிறது: ஐயமற்றதென்றும்; ஆவியில்லாத சரீரம் செத்ததுபோல, கிரியைகள் இல்லாத விசுவாசமும் செத்தது. ஐயமற்றதென்றும்; அதானசியஸ் (கி.பி. சுமார் 296-373) போன்ற திருச்சபைப் பிதாக்கள், #39; அவதாரத்தைப் பற்றி #39; என்ற தங்கள் நூலில், தியோசிஸ் என்பதை சம்பாதித்த தகுதியல்ல, மாறாக கிறிஸ்துவின் அவதாரத்தின் மூலம் மனிதகுலம் மீட்கப்படுதல் என்றும், தெய்வீக வாழ்வில் பங்குபெறுதல் என்றும் விவரிக்கின்றனர் (2 பேதுரு 1:4: ஐயமற்றதென்றும்; நீங்கள் தெய்வீக சபாவத்தில் பங்குபெறும்படிக்கு ஐயமற்றதென்றும்;). கிரியைகள் கிருபையின் கணிகள், தகுதிகள் அல்ல என்று மரபுவழித் திருச்சபையினர் தெளிவுபடுத்துகின்றனர், மேலும் தெய்வீக-மனித ஒருங்கிணைப்பைக் காட்டிலிப்பியர் 2:12-13-ஐ (ஐயமற்றதென்றும்; பயத்தோடும் நடுக்கத்தோடும் உங்கள் இரட்சிப்பை நிறைவேற்றுங்கள், ஏனெனில் தேவனே உங்களுக்குள் கிரியை செய்கிறார். ஐயமற்றதென்றும்;) மேற்கோள் காட்டுகின்றனர். ஐயமற்றதென்றும்; விசுவாசம் மட்டுமே ஐயமற்றதென்றும்; என்பது முழுமையான வேதாகம சாட்சியைப் புறக்கணிக்கிறது என்றும், அது சட்டமீறல் (அக்கிரமம்) என்ற நிலைக்கு வழிவகுக்கும் என்றும் அவர்கள் வாதிடுகின்றனர்.

3. திருவுருவப் படங்கள் மற்றும் புனிதர்களை வணங்குதல் எதிர் சிலை வழிபாட்டைத் தடை செய்தல்

□ கூறப்படும் முரண்பாடு (விமர்சகரின் பார்வை): புனிதர்கள் மற்றும் மரியாளின் திருவுருவப் படங்களுக்கு முன்பாகப் பணிவது, முத்தமிடுவது அல்லது ஜெபிப்பது போன்ற மரபுவழிப் பழக்கவழக்கங்கள் சிலை வழிபாடு அல்லது ஆராதனையாகக் கருதப்படுகின்றன. இது, புதிய ஏற்பாட்டில் அத்தகைய பழக்கவழக்கங்கள் இல்லாததற்கும், செதுக்கப்பட்ட உருவங்களுக்கு எதிரான பழைய ஏற்பாட்டின் கட்டளைகளுக்கும் முரணாக உள்ளது. யாத்திராகமம் 20:4-5 (புதிய ஏற்பாட்டுச் சூழலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது) இவ்வாறு எச்சரிக்கிறது: ஐயமற்றதென்றும்; நீ உனக்காக ஒரு விக்கிரகத்தைச் செய்யக்கூடாது... நீ அவைகளுக்கு முன்பாகப் பணிந்து வணங்கவோ அவைகளை வழிபடவோ கூடாது. ஐயமற்றதென்றும்; புனிதர்களைப் பரிந்துரைப்பவர்களாக அழைப்பதற்கு புதிய ஏற்பாட்டில் எந்த முன்னுதாரணமும் இல்லை என்று விமர்சகர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அவர்கள் 1 தீமோத்தேயு 2:5-ஐ மேற்கோள் காட்டுகிறார்கள்: ஐயமற்றதென்றும்; ஏனெனில், ஒரே தேவன் உண்டு, தேவனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையில் ஒரே மத்தியஸ்தர் உண்டு, அவரே மனிதனாகிய கிறிஸ்து இயேசு. ஐயமற்றதென்றும்;

□ மரபுவழி மறுப்புரை: வணக்கமானது (ஐயமற்றதென்றும்) கடவுளுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட வழிபாட்டிலிருந்து (ஐயமற்றதென்றும்) வேறுபட்டு, கிறிஸ்துவின் உடலின் சக உறுப்பினர்களாகப் புனிதர்களைக் கௌரவிக்கிறது. மேலும், திருவுருவப் படங்கள் தெய்வீகத்திற்கான சாளரங்களே தவிர, சிலைகள் அல்ல. திருவிவிலியம் வணக்கத்தைச் சித்தரிக்கிறது, எடுத்துக்காட்டாக

வெளிப்படுத்தல் 5:8 (மூப்பர்கள் புனிதர்களுக்காக ஜெபம் செய்வது) மற்றும் எபிரேயர் 12:1 (சாட்சிகளின் திரள்). திருச்சபைத் தந்தை டமாஸ்கஸின் யோவான் (கி.பி. சுமார் 675-749), #39;தெய்வீகப் படங்கள் பற்றி#39; என்ற தனது நூலில், அவதாரத்தை மேற்கோள் காட்டி, திருவுருவப் படங்களை உருவ அழிப்பிற்கு எதிராகப் பாதுகாக்கிறார்: கிறிஸ்துவில் கடவுள் காணப்பட்டதால் (யோவான் 1:14), அவரைச் சித்தரிப்பது அவருடைய மனிதத்தன்மையின் யதார்த்தத்தைக் கெளரவிக்கிறது. மரபுவழிப் பிரிவினர், உடன்படிக்கைப் பெட்டியின் மீதிருந்த கேரூபீன்கள் (யாத்திராகமம் 25:18-22) போன்ற பழைய ஏற்பாட்டு முன்னுதாரணங்களைச் சுட்டிக்காட்டி, புதிய ஏற்பாடு அத்தகைய குறியீடுகளை ஒழிப்பதில்லை, மாறாக நிறைவேற்றுகிறது என்று வாதிடுகின்றனர். புனிதர்களிடம் ஜெபிப்பது என்பது, இவ்வலக வேண்டுகளைப் போலவே (யாக்கோபு 5:16: #39;ஓரவர்க்கொரவரர் ஜெபம் செய்யுங்கள்#39;) அவர்களுடைய பரிந்துரையைக் கேட்பதாகும்.

4. ஆதிப் பாவம் மற்றும் மனித இயல்பு பற்றிய பார்வை

- கூறப்படும் முரண்பாடு (விமர்சகரின் பார்வை): மரபுவழித் திருச்சபையானது #39;மதீயைப் பாவம்#39; (மனிதகுலம் ஆதாமிடமிருந்து மரணத்தையும் பாவம் செய்யும் இயல்பையும் மரபுரிமையாகப் பெறுகிறது, ஆனால் தனிப்பட்ட குற்றவுணர்வை அல்ல) என்று போதிக்கிறது; இது முழுமையான சீர்கேட்டையோ அல்லது சுமத்தப்பட்ட குற்றவுணர்வையோ நிராகரிக்கிறது. இது, மனிதகுலத்தின் அடிமைத்தனம் குறித்த புதிய ஏற்பாட்டின் சித்தரிப்பை மென்மையாக்குவதாகவும், கிறிஸ்துவின் பாவநிவாரணத்தின் அவசியத்தைக் குறைப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. ரோமர் 5:12,18 இவ்வாறு கூறுகிறது: #39;ஓரே மனிதன் மூலமாகப் பாவம் உலகத்தில் பிரவேசித்தது, அந்தப் பாவத்தின் மூலமாக மரணமும் பிரவேசித்தது... ஒரே மீறுதலின் விளைவாக எல்லாரும் தண்டனைக்கு உள்ளானார்கள்.#39;
- மரபுவழி மறுப்புரை: வீழ்ச்சி மரணத்தையும் சீரழிவையும் கொண்டுவந்தது, ஆனால் குற்றவுணர்வு தனிப்பட்டதாகும் (எசேக்கியேல் 18:20: #39;பாவம் செய்கிறவன் மரிப்பான்#39;). திருச்சபைத் தந்தை ஐரேனியஸ் (கி.பி. சுமார் 130-202) தனது #39;#39; என்ற நூலில், ஆதாமின் பாவமானது மனிதகுலத்தை பலவீனத்தால் பீடித்தது என்றும், அது தானாகவே வரும் நரக தண்டனை அல்ல என்றும் விவரிக்கிறார்; மேலும், அதை குணப்படுத்துவதற்காக கிறிஸ்து மீண்டும் தோன்றியதை அவர் வலியுறுத்துகிறார். மரபுவழி கிறிஸ்தவர்கள், சங்கீதம் 51:5-ஐ (#39;நிச்சயமாக நான் பிறப்பிலேயே பாவினாக இருந்தேன்#39;) ஒரு கவித்துவமான குற்றவுணர்ச்சியாகக் குறிப்பிடுகின்றனர், அது கோட்பாட்டு ரீதியான குற்றவுணர்ச்சி அல்ல என்றும், பிறப்பிலிருந்தே உலகளாவிய தண்டனை உண்டு என்று கருதாமல், மனந்திரும்புதலுக்கான புதிய ஏற்பாட்டின் அழைப்புடன் தங்கள் பார்வை ஒத்துப்போகிறது என்றும் வாதிடுகின்றனர்.

5. அருட்சாதனங்கள் (எ.கா., நற்கருணை மற்றும் பாவ அறிக்கை) இன்றியமையாதவையா அல்லது அடையாளப்பூர்வமா?

- கூறப்படும் முரண்பாடு (விமர்சகரின் பார்வை): மரபுவழித் திருச்சபையானது நற்கருணையை கிறிஸ்துவின் உண்மையான உடலாகவும் இரத்தமாகவும் (மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்படும் ஒரு பலி நினைவுச் சின்னம்) கருதுகிறது. மேலும், மன்னிப்பைப் பெறுவதற்காக குருக்களிடம் பாவ அறிக்கை செய்ய வேண்டும் என்றும் அது கோருகிறது. இது, புதிய ஏற்பாட்டில் உள்ள ஒரே ஒரு பலி மற்றும் கடவுளிடம் நேரடி அணுகல் ஆகியவற்றுக்கு முரணாக உள்ளது. எபிரேயர் 10:10,14: #39;இயசேகிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் பலியின் மூலமாக ஒரே முறை நாம் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டிருக்கிறோம்... ஒரே பலியினால் பரிசுத்தமாக்கப்படுகிறவர்களை அவர் என்றென்றைக்குமாகப் பூரணப்படுத்தியிருக்கிறார்.#39; 1 யோவான் 1:9 கடவுளிடம் நேரடியாகப் பாவ அறிக்கை செய்ய வாக்களிக்கிறது.
- மரபுவழி மறுப்புரை: நற்கருணை என்பது கிறிஸ்துவின் நித்திய பலியில் பங்கு

பெறுவதாகும் (எபிரேயர் 13:8: ஐயசே கிறிஸ்து நேற்றும் இன்றும் என்றும் மாறாதவர்); யோவான் 6:53-56-இன் படி (மனஊத்திரனின் மாம்சத்தைப் புசித்து, அவருடைய இரத்தத்தைக் குடித்தாலொழிய, உங்களுக்குள் ஜீவன் இல்லை); அது ஒரு மறுபலி அல்ல. அந்தியோகியாவின் திருச்சபைத் தந்தை இக்னேஷியஸ் (கி.பி. சுமார் 35-107) ஸ்மிர்னியர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் அதை அழியமையின் மருந்து என்று அழைக்கிறார். குருக்களிடம் பாவ அறிக்கை செய்வது யாக்கோபு 5:16 மற்றும் யோவான் 20:23-ஐ (பாவங்களை மன்னிக்க அப்போஸ்தலர்களுக்கு கிறிஸ்து அதிகாரம் அளித்தது) நிறைவேற்றுகிறது. மரபுவழித் திருச்சபையினர் திருச்சடங்குகளை அடையாளப்பூர்வமானவையாக அல்லாமல், அருள் நிறைந்தவையாகக் கருதுகின்றனர்; இது ஆரம்பகாலத் திருச்சபையின் நடைமுறையுடன் ஒத்துப்போகிறது.

6. விவிலிய நியதி (இரண்டாம் நிலை நியதி நூல்களின் உள்ளடக்கம்)

- கூறப்படும் முரண்பாடு (விமர்சகரின் பார்வை): மரபுவழி விவிலியத்தில் தோபித் மற்றும் மக்கபேயர் (சில பார்வைகளில் அப்போக்ரிஃபா) போன்ற நூல்கள் உள்ளன. இவை புதிய ஏற்பாட்டில் அதிகாரப்பூர்வமானவையாக மேற்கோள் காட்டப்படவில்லை, மேலும் இவற்றில் கூறப்படும் கோட்பாட்டுப் பிழைகளும் (எ.கா., 2 மக்கபேயர் 12-ல் இறந்தவர்களுக்கான ஜெபங்கள்) உள்ளன. இது, இயேசு பயன்படுத்திய எபிரேய வேதாகமத்திற்கு அப்பால் திருச்சட்டத் தொகுப்பை விரிவுபடுத்துகிறது, மேலும் புதிய ஏற்பாட்டில் மறைமுகமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 39 நூல்களைக் கொண்ட பழைய ஏற்பாட்டிற்கு முரணாக அமைகிறது.
- மரபுவழி மறுப்புரை: செப்டுவஜின்ட் (இந்த நூல்கள் உட்பட கிரேக்க பழைய ஏற்பாடு) இயேசு மற்றும் அப்போஸ்தலர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டது (எ.கா., எபிரேயர் 11:35, 2 மக்கபேயர் 7-ஐக் குறிப்பிடுகிறது). அதானசியஸ் போன்ற திருச்சபைத் தந்தையர்கள், தமது 39-வது பண்டிகைக் கடிதத்தில் (கி.பி. 367) இவற்றை ஆக்கப்பூர்வமானவை எனப் பட்டியலிட்டனர், மேலும் சங்கங்களும் அவற்றை உறுதிப்படுத்தின. இந்த நூல்களை நீக்கியது ஒரு புதுமை என்றும், இந்நூல்கள் பரிந்துரை ஜெபம் போன்ற கோட்பாடுகளை ஆதரிக்கின்றன என்றும் மரபுவழித் திருச்சபையினர் வாதிடுகின்றனர் (வெளிப்படுத்தல் 8:3-4-க்கு இது இசைவானது).

சுருக்கமாக, இந்த மரபுவழி முரண்பாடுகள் பெரும்பாலும் மாறுபட்ட விளக்க முறைகளிலிருந்து உருவாகின்றன: திருமறையை மட்டுமே வலியுறுத்தும் கண்ணோட்டங்கள் தனிப்பட்ட விளக்கத்திற்கு முன்னுரிமை அளிக்கின்றன, அதேசமயம் மரபுவழி திருச்சபையினர் திருச்சபைத் தந்தையர்கள் மற்றும் பரிசுத்த ஆவியானவரால் வழிநடத்தப்படும் சமூகப் பாரம்பரியத்தை வலியுறுத்துகின்றனர். மரபுவழி திருச்சபையின் மூலங்கள், தங்கள் நடைமுறைகள் புதிய ஏற்பாட்டுக் கிறிஸ்தவத்தை உள்ளடக்கியுள்ளன என்று வாதிடுகின்றன, அதேசமயம் விமர்சகர்கள் அவற்றை அப்போஸ்தலர்களுக்குப் பிந்தைய சேர்க்கைகளாகக் காண்கின்றனர். ஆழமான ஆய்வுக்கு, ஃபிலோகாலியா (திருச்சபைத் தந்தையரின் எழுத்துக்கள்) போன்ற முதன்மை நூல்களைப் பார்க்கவும். மரபுவழி திருச்சபைச் சூழல்களில் முன்வைக்கப்படும் வரலாற்றுப் புலமை, இரண்டாம் ஆலய யூத மதத்தையும் ஆரம்பகாலத் திருச்சபையின் நடைமுறைகளையும் ஆராய்வதன் மூலம் இவற்றைத் தெளிவுபடுத்த முடியும்.